

A fost odată o babă, bătrână, bătrână. Abia zărea de bătrână ce era. Și mâinele îi umblau la ciorap, iar în gândul ei se ruga la Dumnezeu s-o dăruiască cu un copil, că n-avea decât pe unchiașul ei. Și unchiașul, ba la pădure, ba la arie, ba la târg, iar baba sta singură cuc, că toată ziua i-ar fi țiuit tăcerea în fundul urechilor, dacă n-ar fi strănutat și n-ar fi tușit câteodată. Ba uneori, ca să-și mai ție de urât, tot ea vorbea și tot ea răspundea. Și râdea ea de ea, ca și cum ar fi râs ea de altcineva, înșirând ochiurile pe cârlige.

„Ei, ei, ce n-ar plăti un flăcău la bătrânețele noastre!”

„Cât, de? cât?”

„Ihi, ihi, mult de tot!”

„Adică ce, nu te-ai mulțumi și c-o fată mare?”

„Ba, ce să zic, bine ar fi ș-o fată.”

„Da, dar la fată vrea zestre.”

„S-ar găsi, că eu și unchiașul avem ce ne trebuie, și nu ne trebuie mult, trei coți de pânză albă și câte un coșciug; iar boii moșului, iar plugul moșului, iar casa moșului și a babei, toate ar fi ale fetei.”

LIBRIS

We know
books

„Bine, mătușe, bine, da' de unde și fată? Tu nu știi că copacii uscați nu mai dau de la rădăcină?”

Și bătrâna începu să râză și să ofteze: „Hi, hi, hi, ooof, of!”

„Ei, toate se întorc, și apele se întorc de la Dumnezeu, numai tinerețile ba. Ce nu e la timp nu mai e niciodată. M-aș mulțumi eu și pe un prichindel de băiat.”

„Ba te-ai mulțumi și p-o codană. Tu să-nșiri și ea să deșire, tu să cerni, și ea să risipească, tu să pui de mămăligă, și ea să răstoarne căldarea pe foc.”

„Dacă e p-așa, m-aș mulțumi și p-un copil cât ghemul, numai s-auz în casă «mamă», că mult e pustiu când ușa se închide peste doi bătrâni.”

„Da dacă ar fi mai mic?”

„Fie și mai mic.”

Și bătrâna începu să râză.

„Ce neroadă!”

„Ba neroadă, nu glumă!”

„Dar dacă ar fi cât un bob de mazăre?”

Și tocmai când da bătrâna capul peste cap, de răs, odată tresări, că de după ușă s-auzi un glas ascuțit și înțepat:

– Dar dacă ar fi cât o neghiniță?

Și bătrâna se uită, se uită, și începu să se închine.

– Bine, bine – zise același glas –, văz eu că nu-ți trebuie copii.

Baba își luă inima în dinți și zise:

– Ba-mi trebuie... da' unde ești... cine ești?

– Cine sunt? Neghiniță, gândul lumii. De mic ce sunt, pătrunz în urechile oamenilor și-i ascult cum gândesc. Adineauri eram în urechea ta cea dreaptă, apoi am trecut în cea stângă, ș-am răs de m-am prăpădit când am văzut ce-ți trece prin minte...

– Ei aș! Ce mi-a trecut? Nimic!

– Nu e adevărat – răspunse Neghiniță râzând –, omul spune mai puțin decât gândește. Dacă nu-ți șopteam eu că copacul uscat nu mai dă de la rădăcină, cine știe ce-ai mai fi spus...